

קאריקטורה

קאריקטורה אנטי-שמית בריטית

אכזרית, המטפלת במר-
תפיה העינויים בכל דמו-
קראס הנילכו ברישתה.
אנשי "ישראל" באים
לאחו עיני תמימים,
להגיד לי הם: נרדפנו
כמו לרתנו, נאלצנו לי-
הימלט על נפשנו מציפורני
הגסטאפו פו הישראלי, אין
לנו ברירה אלא לפעול
בנכר.

כתחבולה של פירסו-
מת, או ככרטיס-כניסה
למועדון העליו של ה-
שמאל החדש, זה יעיל
מאוד. מבחינה מוסרית,
זוהי שיטות — שיפ' לותם
של עריקים מן המערכה.

★ ★ ★

וכן החוברת תואם את
הקאריקטורות ואת השער.
יש בה, על גבי כמה עמודים, "ידי-
עות מן המושבות" —

לקט ידיעות מן העיתונות הישראלית, בעיקר מהארץ, על
הנעשה בשטחים המוחזקים.

הידיעות נכונות. השקר נוצר עליידי המיבחר. זר
הקורא את הלפט המובחר הזה, ואינו יודע דבר על
הנעשה, מוכרח לקבל את הרושם כי הכיבוש הישראלי
דומה, פחות או יותר, לכיבוש הנאצי.

השבועה הבריטית הידועה מצהה: "להגיד את האמת, כל
האמת, ורק את האמת." כשמספרים חלק מן האמת —
חלק חשוב, או קטן — הרי זה שקר גס.

אין כאן זכר לשום תנועה אופוזיציונית בישראל, אין
זכר ללבטים הכנים של חלק גדול מן הציבור, אין זכר
להיכוח הקשה והאמיתי בחברה הישראלית. אנשים כמו
האלוף מתי סלד, הפרופסורים שלמון ואריאלי — פשוט
אינם קיימים. כל הישראלים שהם, ממנחם בגין ועד השמאל.
עליידי העלמה פשוטה של רוב האמת, נוצר שקר
מיפלצתי.

לדוגמה: החוברת מעתיקה מעיתון הארץ מכתב בו מת-
לונן אזרח על כך כי בחיכוך בכנסת על התליות בעיראק,
גיננו הנואמים רק את תליית היהודים, אך לא הערבים. איזה
שוביניזם בארבראי! אבל החוברת אינה מעתיקה את המכ-
תב שהתפרסם כעבור יומיים באותו מרד, בו הוכח לאותו
אזרח שהוא טעה, וכי באותו ויכוח הוזכרו בפירוט גם
מעשי האכזריות של המישטר העיראקי נגד הערבים וה-
כורדים.

דוגמה אחרת: בחוברת מועתק, בלי רשות, מאמר ש'
פירסמתי במדור זה על הנעשה בעזה. כדי שלא ייחצר,
חלילה, הרושם המוטעה שבכל זאת דואג משהו בישראל
לגורל העם הפלסטיני, ממחרים העורכים לציין כי גם אני
הצבעתי בעד "סיפוח ירושלים". אין העורכים טורחים להו-
סיף כי אמרתי בעת ההצבעה, ומאות פעמים לאחר מכן,
שאני דוגל בהפיכת ירושלים המאוחדת לכירה משותפת
של מדינת-ישראל ומדינת-פלסטין. (למעשה נאמר לקורא:
חשבתם שיש צדיק אחד בסדום? ובכן, גם הוא רשע
מרושע.) וכן הלאה וכן הלאה.

בקיצור: ישראל היא מדינה אכזרית, שפי-
לה, גזענית; שולטים בה קצינים צמאיידם
הדומים להפליא לקצונה האמריקאית בוויאטי
נאם; ואין בה אף קרואור אחת, זולת אותם
עשרים-שלושים נערים נחמדים מקפה, "טעי-
מון" בירושלים, המבלים את ימיהם בריצה
מהפגנה אחת לשנייה, והמתקראים, "מצפן".

★ ★ ★

מה הרוצה "מצפן"? מה רוצים חבריו בנכר, אותם
פליטי-חרב אמיצים, נרדפי הגסטאפו היהודית-נאצית?
לציבור הישראלי הם מספרים, בדרך כלל, שהם נגד
"הציונות", כלומר שהם רוצים בשינוי האידיאולוגיה וה-
מישטר במדינת-ישראל. בכך הם מעוררים את הרושם כי

הקאריקטורה של "ישראל"

בלונדון ממעם המישה ישראלים, שהעניקו
לעצמם את השם הרברבני והמפוצץ "יש-
ראק(א)", דהיינו: "ועדה-הפעולה המהפכנית הי-
ישראלית (בנכר)".

שלושה מן החמישה הם מיודענו, אנשי-מצפן משה
מחובר, עודד פילבסקי ועקיבא אור. הרביעי הוא שמעון
צבר. החמישי הוא אחד רמי היילברון.
לקבוצה שייכים עוד שישה מהסכנים ישראלים גדולים:
שניים בצרפת, שניים בגרמניה ושניים בארצות-הברית.

★ ★ ★

יבדתי את החוברת שלושם — ואני עדיין מוזועזע.
ק על שעה מופיע השם 'ישראל', ופירוט מחיר החוברת
ב-42 ארצות, מקונגו ועד אפגאניסטאן.

רברבנות ילדותית בלתי-מפוכנת.
הרבה יותר מסוכנת הרברבנות שבשם עצמו. כי כשבע'
ליה קראו לעצמם "מהסכנים ישראלים בנכר", אין הם
מתכתנים לומר שהם ערקו מן המערכה בארץ, או שהם
נמצאים בחו"ל מפני שבארץ צחקו מהם, או מפני שהציעו
להם שם משכורות יותר שמנות.
השם מועתק, בכונה, משמותיהם של אירגוני מהגרים
ופליטים מארצות כמו יוון וספרד, בהן שולטת בולשת

ה סתכל נא בקאריקטורה זו. האיש העומד, כשבטיו
המילים "אמור זאת בפרחים", מייצג את ישראל.
לקורא האנגלי, אשר לו נועד הציור, אין צורך להסביר
מי האיש. הוא מכיר אותו מקאריקטורות דומות.

זוהי הדמות המקובלת של היהודי בציורים
אנטי-שמיים בריטיים, שהם שונים במיקצת
מן הקאריקטורות האנטי-שמיות של "דר'
שטירמר" הנאצי.

ממילא אין גם צורך להסביר מי הם ההרוגים הפזורים
בשטח. אלה הם הערבים, קורבנות ישראל.
האם זוהי קאריקטורה אנטי-ציונית? האם זוהי קאריקטורה
אנטי-ישראלית?

לא. זוהי קאריקטורה אנטי-שמית, פשוטו
כמשמעו. כל מי שיש לו ידיעה כלשהי בתור-
דות מחלת-הנפש האנטי-שמית, יכיר אותה.

היכן היא הופיעה?

לא בחוברת של הגיאוגאפים הבריטיים. בוודאי לא בי
חוברת של הליגה הערבית — כי זו היתה נזהרת מאוד
מלפרסם בכריטינה קאריקטורה אנטי-שמית.
יצירה נעלה זו הופיעה בחוברת המוצאת